

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

09.08.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Przesłanki uznania, że spółka ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w kraju w świetle art. 11 ust. 2 Rozporządzenia wykonawczego Rady UE nr 282/2011, wyrok NSA z 29 lipca 2021 r., sygn. I FSK 660/18 3

Brak obowiązku sporządzania/dołączania grupowej dokumentacji cen transferowych przez podatników korzystających ze zwolnienia z obowiązku przygotowania lokalnej dokumentacji oraz podatników zobowiązanych do sporządzenia dokumentacji cen transferowych jedynie do transakcji realizowanych z podmiotami niepowiązanymi mającymi siedzibę w tzw. raju podatkowym, odpowiedź Ministerstwa Finansów na interpelację poselską nr 23727 4

Przesłanki uznania, że spółka ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w kraju w świetle art. 11 ust. 2 Rozporządzenia wykonawczego Rady UE nr 282/2011, wyrok NSA z 29 lipca 2021 r., sygn. I FSK 660/18

Z orzecznictwa TSUE wynika, że w celu stwierdzenia czy mamy do czynienia z odpowiednim zapleczem personalnym i technicznym, pozwalającym przyjąć, że dany podmiot ma stałe miejsce prowadzenia działalności w danym kraju, nie ma potrzeby posiadania bezpośredniego własnego zaplecza personalnego i technicznego. Muszą być spełnione jednak pewnego rodzaju warunki. Mianowicie muszą być zawarte umowy o świadczenie usług lub umowy najmu dotyczące właśnie takiego zaplecza technicznego i personalnego, które nie podlegają rozwiązaniu w krótkim czasie. Drugi warunek to posiadanie przez zagraniczny podmiot kontroli nad tym zapleczem personalnym i technicznym oraz dysponowanie nim w sposób porównywalny do sytuacji, w której zaplecze personalne i techniczne stanowiłoby wyłączną własność zagranicznego podatnika.

Ze stanu faktycznego wynika natomiast, że spółka włoska nie posiada w Polsce własnych pracowników, którzy wykonywaliby na jej rzecz jakiegokolwiek czynności. Spółka nabywa w Polsce usługi od spółki polskiej, które realizowane są poprzez pracowników zatrudnionych przez spółkę polską. Z treści wniosku o interpretację indywidualną nie można wywnioskować, że ci pracownicy podlegają instrukcjom spółki włoskiej. W związku z tym, jeżeli nie podlegają instrukcjom ani kontroli bezpośrednio spółki włoskiej, nie można przyjąć, że istnieje bezpośredni nadzór nad tymi pracownikami, a to jest niezbędne do przyjęcia, że spółka włoska ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Komentarz eksperta

Omawiany wyrok stanowi kolejne orzeczenie wydane w zakresie oceny, czy u danego podmiotu zagranicznego powstało stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej (SMPDG) w Polsce. Rozstrzygnięcie tej kwestii jest niezwykle istotne z punktu widzenia rozliczeń VAT podatników świadczących/nabywających usługi na rzecz/od podmiotów zagranicznych. Kwestia ta mimo swej istotności budzi wciąż wątpliwości i jest przedmiotem rozbieżnych orzeczeń.

We wskazanym wyroku NSA zajął stanowisko korzystne dla podatników. Uznał bowiem, iż w sytuacji, gdy pracownicy (zaplecze personalne) zewnętrznego usługodawcy nie podlegają instrukcjom zagranicznego podmiotu, nie sposób uznać, iż istnieje bezpośredni nadzór nad tymi pracownikami ze strony podmiotu zagranicznego. W konsekwencji, nie został spełniony warunek posiadania odpowiedniej struktury w zakresie zaplecza personalnego, który stanowi jedną z przesłanek kreujących SMPDG w danym kraju.

Warto zauważyć, iż niedawno korzystne dla podatników stanowisko zajął TSUE w wyroku z 3 czerwca 2021 r. w sprawie C-931/19. Orzeczenie TSUE zapadło na tle stanu faktycznego, w którym spółka prowadząca działalność w zakresie zarządzania nieruchomościami, z siedzibą na wyspie Jersey, oddała w najem należącą do niej nieruchomość znajdującą się na terytorium Austrii. Spółka upoważniła austriacki podmiot do pośredniczenia w relacjach z usługodawcami i dostawcami, fakturowania czynszu i kosztów eksploatacji czy prowadzenia rejestrów handlowych. Jednocześnie spółka zachowała uprawnienia decyzyjne w zakresie zawierania i rozwiązywania umów najmu, określania warunków ekonomicznych i prawnych umów najmu czy dokonywania inwestycji i napraw. Austriacki organ podatkowy uznał, że wynajmowana nieruchomość stanowi SMPDG w Austrii.

Sprawa trafiła do TSUE, który orzekł, iż w sytuacji, gdy właściciel nieruchomości nie posiada własnego personelu do świadczenia usług związanych z najmem i jednocześnie zastrzegł sobie możliwość podejmowania wszystkich ważnych decyzji dotyczących najmu, nie zostaje spełniona jedna z przesłanek kreujących SMPDG jaką jest posiadanie odpowiedniej struktury w zakresie zaplecza personalnego.

Należy mieć nadzieję, że ostatni wyrok TSUE wpłynie na stanowiska polskich sądów administracyjnych i organów podatkowych nie tylko w pojedynczych przypadkach, lecz w szerszym zakresie. Dotychczas można bowiem było spotkać się chociażby ze stanowiskami mówiącymi o SMPDG w Polsce, gdy podmiot zagraniczny nie posiadał w Polsce żadnego zaplecza technicznego czy personelu, a jedynie nabywał od zewnętrznych usługodawców usługi logistyczno-magazy

nowe (zob. np. prawomocny wyrok WSA w Gliwicach z 17 września 2020 r., sygn. akt I SA/GI 755/20).

JUSTYNA PUŁKA
DORADCA PODATKOWY

Brak obowiązku sporządzania/dołączania grupowej dokumentacji cen transferowych przez podatników korzystających ze zwolnienia z obowiązku przygotowania lokalnej dokumentacji oraz podatników zobowiązanych do sporządzenia dokumentacji cen transferowych jedynie do transakcji realizowanych z podmiotami niepowiązаныmi mającymi siedzibę w tzw. raju podatkowym, odpowiedź Ministerstwa Finansów na interpelację poselską nr 23727

Interpelacja poselska dotyczyła obowiązku sporządzenia grupowej dokumentacji cen transferowych, o której mowa w art. 11p ustawy CIT. W interpretacji zadano m.in. następujące pytania:

1) Czy jeśli podatnik korzystał ze zwolnienia z obowiązku przygotowania lokalnej dokumentacji cen transferowych na podstawie art. 11n ustawy CIT i w konsekwencji nie był zobowiązany do sporządzenia żadnej dokumentacji lokalnej, to czy będzie w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 11p ustawy CIT zobowiązany do sporządzenia dokumentacji grupowej „master file”?

2) Czy jeśli podatnik był w danym roku podatkowym zobowiązany jedynie do sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych dla transakcji zawieranych z podmiotami niepowiązаныmi, mającymi siedzibę w krajach stosujących szkodliwą konkurencję podatkową, to czy przy równoczesnym spełnianiu warunków określonych w art. 11p ustawy CIT będzie zobowiązany do sporządzenia grupowej dokumentacji cen transferowych „master file”?

Ministerstwo Finansów poinformowało, iż w obu ww. przypadkach podatnicy nie mają

obowiązku sporządzania / dołączania dokumentacji grupowej.

Zgodnie z wyjaśnieniami Ministerstwa, obowiązek sporządzenia grupowej dokumentacji cen transferowych dotyczy podmiotów powiązanych, konsolidowanych metodą pełną lub proporcjonalną, które są obowiązane do sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych. W związku z powyższym, podmiot zwolniony z obowiązku przygotowania lokalnej dokumentacji cen transferowych, nie jest zobowiązany do sporządzenia (względnie dołączenia) grupowej dokumentacji cen transferowych.

Podobnie, sporządzenie lokalnej dokumentacji cen transferowych wyłącznie z tytułu zawarcia transakcji z podmiotem niepowiązаныm, który posiada siedzibę w tzw. raju podatkowym nie generuje obowiązku sporządzenia grupowej dokumentacji. Obowiązek sporządzenia grupowej dokumentacji cen transferowych należy bowiem do podmiotów powiązanych (konsolidowanych metodą pełną lub proporcjonalną, które sporządzają lokalną dokumentację cen transferowych).

Komentarz eksperta

Potwierdzenie braku obowiązku sporządzenia / dołączenia dokumentacji grupowej w przypadku realizacji wyłącznie transakcji podlegających zwolnieniu z obowiązku sporządzenia dokumentacji lokalnej, a także w przypadku sporządzania dokumentacji lokalnej wyłącznie z tytułu zawarcia transakcji z podmiotem niepowiązаныm (posiadającym siedzibę w tzw. raju podatkowym) jest słuszne.

Celem sporządzenia dokumentacji grupowej jest przedstawienie dodatkowych informacji o grupie podmiotów powiązanych. Dokumentacja grupowa uzupełnia więc informacje o grupie takich podmiotów.

W obu wskazanych powyżej przypadkach, będących przedmiotem interpelacji poselskiej, dołączenie (przygotowanie) dokumentacji grupowej byłoby więc bezprzedmiotowe. W przypadku, gdy dokumentacja

lokalna sporządzana jest wyłącznie z podmiotami niepowiązanymi (mającymi siedzibę w tzw. rajach podatkowych), przygotowanie dodatkowych informacji o grupie podmiotów powiązanych nie miałyby związku z opisywanymi transakcjami (skoro dotyczą one wyłącznie podmiotów niepowiązanych). Podobnie, w przypadku transakcji, które podlegają zwolnieniu z obowiązku sporządzenia dokumentacji lokalnej. Podatnik, który realizuje wyłącznie transakcje podlegające zwolnieniu z obowiązku dokumentacyjnego, nie ma obowiązku posiadania dokumentacji lokalnej opisującej sposób realizacji tych transakcji oraz relacji zachodzących pomiędzy stronami tych transakcji. Tym bardziej w takich przypadkach bezzasadne byłoby więc tworzenie (posiadanie) grupowej dokumentacji cen transferowych opisującej grupę podmiotów powiązanych (w istocie,

wobec braku dokumentacji lokalnej, nie można do niej dołączyć dokumentacji grupowej).

Art. 11p ustawy CIT obowiązek dołączenia grupowej dokumentacji nakłada na podmioty powiązane, które (poza spełnieniem pozostałych przesłanek wymienionych w tym przepisie) są obowiązane do sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych. W przypadku realizowania transakcji, o których mowa w art. 11n ustawy CIT (transakcje zwolnione) oraz w art. 11p ustawy CIT (tzw. transakcje rajowe), przesłanki wymienione w art. 11p ustawy CIT nie zostaną spełnione.

PIOTR KICIŃSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

- Zakres pojęcia „usługa restauracyjna”, do której zastosowanie ma obniżona stawka VAT, wyrok NSA z 30 lipca 2021 r., sygn. I FSK 1290/18** _____ 7
- Możliwość uznania firmy świadczącej prace adaptacyjne na rzecz wynajmującego nieruchomość za jego podwykonawcę w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy VAT, wyrok NSA z 29 lipca 2021 r., sygn. I FSK 1759/18** _____ 7
- Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kary umownej będącej konsekwencją zatajonych przed spółką zmian wprowadzonych za zgodą zamawiającego przez poprzedniego usługodawcę, wyrok NSA z 26 stycznia 2021 r., sygn. II FSK 2791/18** _____ 8
- Kwestia oceny czy wydatki na nabycie wierzytelności własnej wniesionej do spółki w celu pokrycia kapitału stanowią koszty uzyskania przychodu z tytułu nabycia udziałów, wyrok NSA z 27 lipca 2021 r., sygn. II FSK 2731/18** _____ 8

Zakres pojęcia „usługa restauracyjna”, do której zastosowanie ma obniżona stawka VAT, wyrok NSA z 30 lipca 2021 r., sygn. I FSK 1290/18

W świetle wyroku TSUE z 22 kwietnia 2021 r. w sprawie C-703/19 należy wskazać, że jeżeli chodzi o oferowaną przez podatnika usługę restauracyjną wewnątrz restauracji, to jeżeli konsument zdecyduje się na zakup gotowego dania na wynos i nie spożyje go na miejscu, to wówczas czynność ta powinna być zakwalifikowana jako dostawa towarów. Jeżeli natomiast, zdecyduje się na spożycie dania na miejscu będzie to usługa. Jeżeli chodzi o sprzedaż na zewnątrz placówek gastronomicznych szybkiej obsługi - sprzedaż dokonywaną przez podatnika w systemie „drive-in” i „walk-through” należy uznać za dostawę środków spożywczych. Sprzedaż w galeriach handlowych w strefach restauracyjnych będzie zależała od tego czy klient zamierza zabrać gotowe danie na wynos, czy też spożyć je na miejscu. Bardzo podobnie należy ocenić tę sytuację w przypadku dokonywania transakcji w restauracji.

Generalnie, w przypadku spożycia na miejscu będzie to usługa, natomiast w przypadku oświadczenia o wykorzystaniu zewnętrznym będzie to dostawa. Zatem przepisy polskie, dotyczące wzajemnych relacji pomiędzy przepisami ustawy klasyfikacyjnej, należy interpretować w ten sposób, że sprzedaż dań przygotowanych według zasad w lokalach gastronomicznych szybkiej obsługi, w których podatnik udostępnia klientowi infrastrukturę umożliwiającą spożycie posiłku na miejscu, która jest zorganizowana przez niego samego lub dzielona z innymi dostawcami gotowych dań, stanowi usługę restauracyjną.

Niemniej sprzedaż w lokalach gastronomicznych szybkiej obsługi dań przygotowanych według zasad takich jak będące właśnie przedmiotem postępowania przed organem podatkowym w tej sprawie, które klient postanawia wziąć na wynos, a nie spożyć na miejscu w ra-

mach infrastruktury udostępnionej w tym celu przez podatnika, nie stanowi usługi restauracyjnej, lecz dostawę środków spożywczych, która może być opodatkowana obniżoną stawką VAT.

Możliwość uznania firmy świadczącej prace adaptacyjne na rzecz wynajmującego nieruchomość za jego podwykonawcę w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy VAT, wyrok NSA z 29 lipca 2021 r., sygn. I FSK 1759/18

Dokonywanie prac adaptacyjnych wynajmowanego lokalu w celu jego dostosowania do wymagań i standardów przewidzianych w umowie najmu nie wykracza poza świadczenie usługi najmu, mieści się w kategoriach powinności spoczywających na wynajmującym. Okoliczność, że koszty adaptacji lokalu zostaną w tym przypadku przerzucone w sposób pośredni bądź bezpośredni na najemcę, a także fakt, że będzie on podmiotem korzystającym przejściowo, czy też w czasie trwania umowy najmu, z efektów adaptacji, nie uprawnia do przypisywania najemcy statusu inwestora, zaś wynajmującemu przymiotu głównego wykonawcy robót budowlanych.

W takim stanie faktycznym to wynajmujący pozostaje inwestorem, który zlecając wykonanie robót adaptacyjnych podmiotom trzecim - wykonawcom, inwestuje w należącą do niego nieruchomość, stając się właścicielem rezultatów tych prac. Ponadto, trzeba zwrócić uwagę na konstrukcję art. 8 ust. 2a ustawy VAT, która nie przesądza roli podwykonawcy. Stąd przepis ten nie ma znaczenia dla rozwiązania zaistniałego w sprawie problemu.

Konsekwencją przyjętego stanowiska jest stwierdzenie, że rozliczenie podatku naliczonego między usługobiorcą, czyli wynajmującym i usługodawcą (wykonawcami robót budowlanych) powinno się odbywać na zasadach ogólnych, a nie na zasadach dotyczących rozliczania odwróconego obciążenia.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kary umownej będącej konsekwencją zatajonych przed spółką zmian wprowadzonych za zgodą zamawiającego przez poprzedniego usługodawcę, wyrok NSA z 26 stycznia 2021 r., sygn. II FSK 2791/18

Kwestią sporną była możliwość uznania wydatku z tytułu zapłaty kary umownej za opóźnienie w realizacji umowy, które powstało w znacznej mierze z winy zamawiającego usługę jako kosztów uzyskania przychodów służących zachowaniu oraz zabezpieczeniu źródła przychodów (w postaci umowy zawartej z podmiotem sektora publicznego o świadczenie usług polegających na wsparciu technicznym systemu informatycznego).

Należy wskazać, iż za koszty uzyskania przychodu należy uważać takie wydatki, których poniesienie przez podatnika było spowodowane racjonalnym dążeniem i obiektywną możliwością osiągnięcia przychodu (lub zachowania albo zabezpieczenia tego źródła) i które nie zostały wymienione w art. 16 ust. 1 ustawy CIT. Dokonując oceny możliwości zaliczenia danego wydatku do kosztów uzyskania przychodów za kluczowe uznać należy istnienie związku przyczynowego, który wyraża się we wpływie (bezpośrednim lub pośrednim) ponieszonego kosztu na powstanie lub zwiększenie osiąganego przychodu lub we wpływie na zachowanie albo zabezpieczenie jego źródła.

Przyjąć przy tym należy, że podatnik działa i powinien działać w sposób typowy dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą i dąży do osiągnięcia maksymalizacji zysku, a ponoszenie wydatków zaliczanych do kosztów podatkowych jest racjonalne gospodarczo.

Do takich nie można natomiast zaliczyć definitywnych wydatków tytułem kary umownej będących konsekwencją zatajonych przed spółką zmian wprowadzonych za zgodą zamawiającego przez poprzedniego usługodawcę.

Tym samym, wydatek poniesiony przez spółkę tytułem zapłaty kar umownych nie może być uznany – w okolicznościach wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej – za wydatek poniesiony w celu uzyskania przychodu ani dla zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu. Nie spełnia więc przesłanek koniecznych do zaliczenia owego wydatku do kosztów uzyskania przychodów.

Kwestia oceny czy wydatki na nabycie wierzytelności własnej wniesionej do spółki w celu pokrycia kapitału stanowią koszty uzyskania przychodu z tytułu nabycia udziałów, wyrok NSA z 27 lipca 2021 r., sygn. II FSK 2731/18

Wykładnia systemowa ustawy CIT w brzmieniu z 2014 r. nie pozwala na przyjęcie oceny, że powstałemu przychodowi z tytułu wkładu niepieniężnego do spółki kapitałowej nie towarzyszą jakiegokolwiek koszty jego uzyskania. Przeczy temu również odwołanie się do wykładni historycznej związanej z kolejnymi nowelizacjami art. 15 ust. 1j pkt 3 ustawy CIT i z brzmieniem tego przepisu obowiązującym od 1 stycznia 2019 r., który już wprost wskazuje na koszt z tego tytułu. W konsekwencji zmianę tę należy ujmować jako zmianę o charakterze nie normatywnym, a tak naprawdę doprecyzowującym. Zatem należy zgodzić się z poglądem, że kosztem uzyskania przychodu transakcji objęcia udziałów w spółce z o.o. są wierzytelności własne spółki - w wysokości udzielonej temu podmiotowi pożyczki.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Dochody z kwalifikowanych praw własności intelektualnej (IP BOX). Kwalifikacja wydatków do kosztów kwalifikowanych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDIL2-2.4011.289.2021.2.MB	10
Kwestia opodatkowania VAT pobieranych opłat od gości hotelowych z tytułu zniszczeń, ponadnormatywnego sprzętania, zniszczenia bądź zagubienia sprzętu wypożyczonego , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. ILPP2-2/4512-1-33/16-12/MS	11
Prawo do zaliczenia w koszty uzyskania przychodów odpisów na fundusz inwestycyjny w przypadku założenia więcej niż jednego rachunku inwestycyjnego (w tym rachunku walutowego) , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.120.2021.1.AR	11
Możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kary umownej za niedotrzymanie terminu realizacji umowy w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego, a następnie stanem epidemii ogłoszonym z powodu COVID-19 , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. 0115-KDIT3.4011.331.2021.1.AD	12
Przesłanki zwolnienia z VAT usług świadczonych przy realizacji badania klinicznego , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.212.2021.2.ŻR	13
Kwestia rezygnacji ze zwolnienia z VAT, gdy złożenie oświadczenia o wyborze opodatkowania nastąpiło w treści aktu notarialnego , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.277.2021.2.AB	13

Dochody z kwalifikowanych praw własności intelektualnej (IP BOX). Kwalifikacja wydatków do kosztów kwalifikowanych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDIL2-2.4011.289.2021.2.MB

1) Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na wytwarzaniu, rozwijaniu, modyfikowaniu i udoskonalaniu oprogramowania. Wnioskodawca poinformował, że realizuje projekty programistyczne począwszy od etapu analizy potrzeb kontrahenta, przez projektowanie, implementację, testy, wdrożenie oraz asystę przy uruchomieniach testowych i produkcyjnych.

Wybranie rozwiązań dedykowanych wyłącznie potrzebom kontrahenta lub konkretnego użytkownika, kompatybilnych z jego branżą oraz rzeczywistością jego działalnością wskazuje jednoznacznie na niepowtarzalność wytworzonego programu i wyklucza zastosowanie oprogramowania dostępnego na rynku. Pracując nad wytworzeniem oprogramowania wnioskodawca nabywa, łączy, kształtuje i wykorzystuje dostępną aktualnie wiedzę i umiejętności dotyczące narzędzi informatycznych i istniejących programów w celu wytworzenia nowych zastosowań w postaci nowoczesnych i unikalnych systemów i aplikacji.

W ramach działalności wnioskodawca zdobywa, poszerza i łączy interdyscyplinarną wiedzę z zakresu tworzenia oprogramowania w celu optymalizacji i dalszego rozwijania stworzonych przez niego systemów i aplikacji. Działania te prowadzone są w metodyczny sposób, czego wymaga specyfika tworzenia programu komputerowego, tj. określenie celu, jaki ma on spełniać, ustalenie sposobu dojścia do danego celu (dobór odpowiednich rozwiązań programistycznych oraz technologii), zaplanowanie prac, ich weryfikacja oraz zakończenie. Wnioskodawca bez wątplenia w ramach działalności gospodarczej prowadzi w sposób systematyczny prace twórcze w celu tworzenia nowych zastosowań przy wykorzystaniu zasobów wie-

dzy. Wnioskodawca zawarł także informację, że nie świadczy usług polegających na wprowadzaniu okresowych i rutynowych zmian do tworzonych programów komputerowych.

W tej sytuacji należy uznać, iż przedstawione we wniosku działania wnioskodawcy spełniają definicję działalności badawczo-rozwojowej w rozumieniu art. 5a pkt 38 ustawy PIT, gdyż są podejmowane w sposób systematyczny, mają charakter twórczy oraz podejmowane są w celu zwiększania zasobów wiedzy oraz wykorzystania zasobów wiedzy do tworzenia nowych zastosowań.

2) Odpłatne przeniesienie prawa autorskiego do programu komputerowego przez wnioskodawcę w ramach wykonywanych zleceń programistycznych stanowi sprzedaż kwalifikowanego prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 30ca ust. 7 pkt 2 ustawy PIT, a tym samym wnioskodawca osiąga kwalifikowany dochód z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej. W konsekwencji wnioskodawca może zastosować stawkę opodatkowania 5% od dochodu osiągniętego z kwalifikowanych praw własności intelektualnej.

3) Wydatki ponoszone na: zakup sprzętu elektronicznego – laptopa, urządzenia mobilnego, monitora, drukarki, telefonu (w przypadku środków trwałych tylko do wysokości odpisów amortyzacyjnych), księgowość, usługi doradcze, leasing, eksploatację samochodu, składki na ubezpieczenie społeczne (Fundusz Pracy oraz Fundusz Solidarnościowy), usługi telekomunikacyjne, opłaty za subskrypcje i licencje (tylko do wysokości odpisów amortyzacyjnych) oraz szkolenia branżowe, które wnioskodawca ponosi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów w rozumieniu art. 22 ust. 1 ustawy PIT, mogą zostać uznane za koszty do obliczenia wskaźnika, o którym mowa w art. 30ca ust. 4 w zw. z art. 30ca ust. 5 ustawy PIT. Natomiast za taki koszt nie może być uznany wydatek na zakup ekspresu do kawy.

Kwestia opodatkowania VAT pobieranych opłat od gości hotelowych z tytułu zniszczeń, ponadnormatywnego sprzętania, zniszczenia bądź zagubienia sprzętu wypożyczonego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. ILPP2-2/4512-1-33/16-12/MS

Kwoty należne spółce od gości hotelowych z tytułu: (i) wszelkich zniszczeń, które gość hotelowy uczynił na terenie hotelu, w pokoju hotelowym, na sali konferencyjnej czy też restauracyjnej, korzystając z usług oferowanych przez spółkę; (ii) ponadnormatywnego sprzętania w pokoju po pobycie, lub w trakcie pobytu gościa hotelowego, np. gdy zabrudzi on pokój hotelowy, sprzęty znajdujące się w tym pokoju, czy też gdy pokój wymaga odświeżenia i czyszczenia w skutek zapalenia przez gościa papierosa, a pokój nie jest przeznaczony dla osoby palącej; (iii) uszkodzenia, zniszczenia bądź zagubienia przez gościa hotelowego roweru, który wypożyczony został przez niego w ramach usług oferowanych przez spółkę - nie stanowią wynagrodzenia za świadczenie usług, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT.

Kwoty te stanowią odszkodowanie i nie podlegają opodatkowaniu VAT. Zatem brak jest podstaw do dokumentowania fakturą czy paragonem wpłaconych kwot odszkodowania będących przedmiotem wniosku. Powyższe kwoty mogą być udokumentowane na podstawie innych dokumentów księgowych, w tym not księgowych. Należy jednak zaznaczyć, że nota księgowa nie jest dokumentem przewidzianym przez ustawę VAT i jako taka nie jest objęta jej regulacją, tym samym nie określa danych, które powinna zawierać nota. Brak jest jednakże przeciwwskazań na gruncie przedmiotowych przepisów dla takiego sposobu udokumentowania świadczeń tego rodzaju. W konsekwencji, wystawiona nota, będzie pisemnym dokumentem, który w świetle

regulacji prawnych umożliwi udokumentowanie pobieranych opłat od gości hotelowych stanowiących odszkodowanie za przedmiotowe czynności.

Prawo do zaliczenia w koszty uzyskania przychodów odpisów na fundusz inwestycyjny w przypadku założenia więcej niż jednego rachunku inwestycyjnego (w tym rachunku walutowego), interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.120.2021.1.AR

Założenie przez podatników więcej niż jednego rachunku rozliczeniowego, o którym mowa w art. 15 ust. 1hb ustawy CIT, w tym rachunku walutowego niejednokrotnie może ułatwić podmiotom prowadzenie rozliczeń realizowanych ze środków funduszu inwestycji poprzez np. wyodrębnienie ich elementów/etapów czy umożliwienie rozliczenia bezpośrednio w walucie obcej.

Przekazanie środków w ramach odpisu na fundusz inwestycyjny na więcej niż jeden wyodrębniony do tego celu rachunek rozliczeniowy, o którym mowa w przepisie, nie wydaje się przy tym sprzeczne z założonym celem wprowadzenia powyższej preferencji podatkowej i nadal pozostawia możliwość weryfikacji przez właściwe organy prowadzonych na tych rachunkach rozliczeń podatnika.

Reasumując, fakt posiadania więcej niż jednego rachunku inwestycyjnego (w tym rachunku w walucie obcej), o ile wynikał on będzie z racjonalnego uzasadnienia, a rachunki te wyodrębnione zostaną wyłącznie na cel wskazany w ustawie - nie powinien wykluczać możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych odpisów na fundusz inwestycyjny dokonywanych na te rachunki, zgodnie z art. 15 ust. 1hb ustawy CIT, pod warunkiem spełnienia wszystkich wskazanych w tym przepisie wymogów.

Możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kary umownej za niedotrzymanie terminu realizacji umowy w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego, a następnie stanem epidemii ogłoszonym z powodu COVID-19, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. 0115-KDIT3.4011.331.2021.1.AD

Z treści wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wynika, że w ramach działalności gospodarczej wnioskodawca wziął udział w przetargu ogłoszonym przez spółkę akcyjną. Przedmiotem zamówienia było wykonanie remontu zmechanizowanego odstojnika smoły. Została podpisana umowa na jego remont. W § 2 przywołanej umowy określony został termin wykonania jako 90 dni od daty podpisania umowy. Wykonawca podpisał umowę 30 listopada 2019 r., czyli deklarowany termin wykonania robót remontowych upływał 18 lutego 2020 r. Pomimo dołożenia przez wnioskodawcę maksymalnej staranności nie udało się mu zakończyć prac remontowych w terminie umownym.

Na opóźnienie w terminowym zakończeniu prac wpływ miał również fakt pierwszych informacji o rozprzestrzenianiu się zagrożenia epidemiologicznego. Wnioskodawca zmuszony został do prowadzenia prac przy zachowaniu reżimu sanitarnego, w tym do stworzenia rotacyjnych zespołów roboczych. Po komisyjnym odbiorze robót 15 czerwca 2020 r. spółka akcyjna wystawiła notę z tytułu opóźnienia w zakończeniu prac o 94 dni, licząc od 18 lutego 2020 r.

Wnioskodawca mając na uwadze dotychczasową współpracę ze spółką akcyjną i możliwość dalszej współpracy, w piśmie z lipca 2020 roku przedstawił argumenty, że przyczyny opóźnienia w realizacji remontu odstojnika były niezależne od niego i pomimo dołożenia maksymalnej staranności nie udało się dotrzymać umownego terminu zakończenia robót. Ponadto mając na uwadze dotychcza-

sową współpracę oraz współpracę przyszłą zaproponował zmniejszenie obciążenia. Na przedstawioną propozycję zamawiający nie wyraził zgody. Stanowisko o naliczeniu kary umownej za przekroczenie terminu zakończenia prac remontowych zamawiający podtrzymał.

Jak wynika z opisu sprawy stan zagrożenia epidemicznego, ani stan epidemii nie przyczynił się do powstania zwłoki w wykonaniu zleconej usługi, gdyż umowny termin jej wykonania przypadł na okres sprzed ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego, tj. na dzień 18 lutego 2020 r. Nie można jednak pominąć okoliczności, że ogłoszony stan zagrożenia epidemicznego, a następnie stan epidemii poprzez – jak wskazał wnioskodawca – wymóg pracy w zespołach rotacyjnych przy zachowaniu reżimu sanitarnego, niewątpliwie przyczynił się do wydłużenia zwłoki w wykonaniu prac. Na dzień ogłoszenia pandemii opóźnienie prac było kilkunastodniowe, a po wprowadzeniu zaś stanu zagrożenia epidemicznego, a później stanu epidemii przekroczenie wzrosło do 94 dni. Roboty odebrano bowiem 15 czerwca 2020 r.

Zasadne jest zatem przyjęcie, że w niniejszej sytuacji do kosztów uzyskania przychodów możliwym jest zaliczenie kary umownej tylko w takiej części, w jakiej kara ta powstała w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego, a następnie stanem epidemii ogłoszonym z powodu COVID-19.

W związku z powyższym mając na uwadze brzmienie art. 22 ust. 1 ustawy PIT oraz kierując się treścią wniosku, a zwłaszcza zawartego w nim oświadczenia, że wnioskodawca ma możliwość dalszej współpracy ze spółką, należy uznać, że część zapłaconej kary umownej, tj. w wysokości proporcjonalnie przypadającej na okres od 14 marca 2020 r. do dnia wykonania usługi, może zostać zaliczona do kosztów podatkowych na podstawie art. 52zb ustawy PIT.

Przesłanki zwolnienia z VAT usług świadczonych przy realizacji badania klinicznego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.212.2021.2.ŻR

Z przedstawionych okoliczności wynika, że czynności realizowane przez szpital w ramach badania klinicznego nie są niezbędne do wykonywania usług podstawowych szpitala, w zakresie opieki medycznej, służących profilaktyce, zachowaniu ratowaniu przywracaniu i poprawie zdrowia konkretnego pacjenta. Ponadto czynności objęte zakresem pytania będą faktycznie wykonywane na rzecz małoletnich pacjentów, ale czynności te będą równocześnie wykorzystywane przez badacza do zebrania danych do badania prowadzonego przez uniwersytet jako sponsora badania.

Jak wskazano w opisie sprawy, do podstawowych zadań szpitala będzie należało wykonanie zleconych przez głównego badacza procedur (czynności). Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniem, że badania nie są przeprowadzane wyłącznie dlatego, że są zlecane w ramach współpracy z uczelnią. Szpital nie otrzymuje od uniwersytetu wyłącznie refundacji poniesionych kosztów, ale wynagrodzenie. Szpital złożył ofertę po dokonaniu analizy kosztów o szerokim charakterze, bowiem na obowiązki szpitala składają się nie tylko wymierne koszty (np. koszt wykonania konkretnego badania laboratoryjnego), ale również koszty, których wymiar trudno uchwycić, na przykład obowiązek niepodejmowania decyzji o likwidacji oddziału przez okres trwania badania (okres 5 lat), aby zapewnić możliwość hospitalizacji uczestników badania.

Zatem wynagrodzenie jest wypłacane z tytułu usługi świadczonej przez szpital na rzecz sponsora badania klinicznego niekomercyjnego - uniwersytetu medycznego. Mając zatem na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że opisane we wniosku usługi szpitala, wykonywane w ramach badania klinicznego niekomercyjnego nie mają bezpośredniego i rzeczywistego celu służącego profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu,

przywracaniu i poprawie zdrowia konkretnych pacjentów biorących udział w badaniu.

Wobec powyższego, usługi świadczone przez szpital na rzecz uniwersytetu w ramach współpracy przy realizacji badania klinicznego niekomercyjnego nie będą korzystały ze zwolnienia wynikającego z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy VAT, gdyż nie można uznać, że ww. czynności wykonywane przez szpital mają charakter usług opieki medycznej służących profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia.

Kwestia rezygnacji ze zwolnienia z VAT, gdy złożenie oświadczenia o wyborze opodatkowania nastąpiło w treści aktu notarialnego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.277.2021.2.AB

Z okoliczności przedstawionych we wniosku wynika, że do dostawy nieruchomości doszło 21 listopada 2020 r., tj. w dniu podpisania aktu notarialnego, dokumentującego jej sprzedaż oraz zmianą treści umowy aktem notarialnym z 25 stycznia 2021 r. Natomiast oświadczenie o wyborze opodatkowania opisanej transakcji nie zostało złożone przed dniem podpisania tego aktu notarialnego naczelnikowi Urzędu Skarbowego właściwemu dla nabywcy.

Tym samym należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 43 ust. 10 pkt 2 ustawy VAT bowiem strony transakcji nie złożyły ww. oświadczenia z zachowaniem formy i terminu do jego złożenia, tj. do właściwego miejscowo naczelnika Urzędu Skarbowego, przed dniem dokonania dostawy przedmiotowej nieruchomości, ponieważ oświadczenie zostało złożone wyłącznie w treści aktu notarialnego w dniu dokonania dostawy towaru.

Zatem złożenie oświadczeń w akcie notarialnym nie uprawnia stron transakcji do skorzystania z możliwości zrezygnowania ze zwolnienia od podatku od towarów i usług VAT dla dostawy nieruchomości, o którym mowa w art. 43 ust. 10 ustawy VAT.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl